

Sygn. akt II CZ 69/17

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Władysław Pawlak

SSN Maria Szulc

w sprawie z wniosku J. M. i L. M.
przy uczestnictwie A. J.
o częściowe zniesienie współwłasności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 listopada 2017 r.,
zażalenia wnioskodawców
na postanowienie Sądu Okręgowego w P.
z dnia 25 maja 2017 r., sygn. akt IV Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 25 maja 2017 r. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawców od postanowienia Sądu Okręgowego w P. z dnia 1 grudnia 2016 r. w sprawie z wniosku J. M. i L. M. z udziałem A. J. o częściowe zniesienie współwłasności. Sąd Okręgowy, odrzucając skargę kasacyjną, jako niedopuszczalną, wskazał, że oznaczona w niej wartość przedmiotu zaskarżenia w kwocie 136.000,00 zł nie sięga wymaganej na podstawie art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. kwoty 150.000,00 zł.

W zażaleniu na to postanowienie pełnomocnik wnioskodawców zarzucił naruszenie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. Autor zażalenia wskazał, że Sąd drugiej instancji zaniechał sprawdzenia wysokości wartości przedmiotu zaskarżenia i prawidłowości wskazanej przez wnioskodawców kwoty, a w efekcie błędnie uznał, że wartość przedmiotu zaskarżenia była niższa niż 150.000,00 zł. W ocenie pełnomocnika wnioskodawców ze względu na zmianę wartości nieruchomości, których postępowanie dotyczyło, Sąd powinien ustalić wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 151.989,40 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawach dotyczących zniesienia współwłasności, jeżeli wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż sto pięćdziesiąt tysięcy złotych. Zawarte w art. 398²¹ k.p.c., stosowanym w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., odesłanie do stosowania odpowiednio przepisów o apelacji obejmuje stosowanie art. 368 § 2 k.p.c., który w zdaniu trzecim przewiduje odpowiednie stosowanie art. 19-24 i 25 § 1 k.p.c. Oznacza to, że Sąd drugiej instancji i Sąd Najwyższy w ramach badania warunków formalnych skargi kasacyjnej może sprawdzić, czy wartość przedmiotu zaskarżenia podana w skardze kasacyjnej jest zgodna z zasadami jej ustalenia określonymi w art. 19 - 24 k.p.c. Odesłanie od odpowiedniego stosowania tych przepisów w celu oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia nie można jednak rozumieć jako uprawnienia do ponownego oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia na użytek skargi

kasacyjnej w sposób prowadzący do zmiany ustalonej już wartości przedmiotu sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2016 r., I CZ 128/15, nie publ, z dnia 17 grudnia 2003 r., IV CZ 153/03, nie publ.).

Wartość przedmiotu zaskarżenia decydująca o dopuszczalności skargi kasacyjnej nie może być wyższa niż oznaczona w pozwie (wniosku) i niekwestionowana na dalszym etapie postępowania wartość przedmiotu sporu. W okolicznościach niniejszej sprawy oznaczało to, że wartość przedmiotu zaskarżenia, liczona w oparciu o wartość przedmiotu sporu, była niższa niż wymagana na podstawie art. 519¹ § 4 pkt 4 k.p.c. kwota 150.000,00 zł. Nie miała więc znaczenia eksponowana w zażaleniu okoliczność, że w toku postępowania mogła ulec zmianie wartość nieruchomości. Określenie wartości przedmiotu sporu następuje według oceny właściwej w chwili wnoszenia pozwu (wniosku) i tak określona wartość pozostaje niezmienną do końca postępowania, chyba że zostanie sprawdzona przez sąd na podstawie art. 25 k.p.c. Jednak badania wartości przedmiotu zaskarżenia w celu sprawdzenia, czy skarga kasacyjna jest dopuszczalna ze względu na wskazane w przepisach *ratio valoris* nie można utożsamiać ze sprawdzeniem wartości przedmiotu sporu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2017 r., V CZ 26/17 i powołane tam orzecznictwo).

Z tych przyczyn zaskarżone postanowienie o odrzuceniu skargi kasacyjnej należało uznać za uzasadnione, co usprawiedliwiało oddalenie zażalenia na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

[aw]

jw